

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus clamans valide expiravit art & ho. LII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

mus: Consummatum est, hoc est, quicquid me Deus agere pati q̄ voluit, finem habet: omnia consummaui, omnia perfeci, omnia toleraui, nihil mihi superest aliud, quam vt egrediar ad Dominum Deum meum, à quo coronam vitæ recipiam. Hoc Paulus audebat dicere: *Bonum, inquit, certamen certauit, cursum consummaui, fidem seruaui: reposita est mihi corona iustitiæ, &c.*

IESUS CLAMANS VALIDE EXPIRAUIT.

Articulus LII.

Matth. 27.
Marc. 15.
Lucæ 23.
Ioan. 19.

ET iterum clamans voce magna Iesus, ait: Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Et hæc dicens, inclinato capite, tradidit spiritum, & expirauit.

HOMILIA LII.

Dominus Iesus omnia propter quæ venerat, postquam consummauit, & patre iniunctam sibi perfecit obedientiam, appropinquans ad mortem, & venis propter sanguinis effusionem exhaustis, viribusq̄ deficientibus, cœpit oculos languescens deprimere, facie pallescere, & modis omnibus (vt ceteri hominum solent) ad mortem sese disponere. Nam cum in sua haberet potestate, quando vellet, ponere animam, & quando vellet, retinere eam: nec quisquam ei poterat tollere animam, hoc est, vitam, nisi vltro eam ipse poneret, quando hora sibi ab æterno ad hoc electa atq̄ præfixa aderat, caput suum versus matrem inclinauit, quasi vltimum eidem Ave, seu Vale dicturus. Itaq̄ in angustijs doloribusq̄ multis tunc constitutus, hoc signo innuit, ac si matri eidem corpus suum vulneratum, dilaceratum, ac crudeliter nimis dissipatum, commendaret: rursusq̄ se erigens, & Patri se cõmendans, valido dixit clamore: *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum.* Quibus verbis dictis, inclinato iterum capite, emisit spiritum. Indignum est ð filiis, hic corde & animo non contremiscere, audientibus nobis quia propter nos Christus mortuus est, propter nos spiritum inter angustias mortis emisit. Legamus igitur singuli ad genua procidentes, orationem dominicam: *Pater noster. Ave Maria.*

Charissimi, omnem Dominicæ passionis historiam longa quidem sermone ad hanc vsq̄ horam audiistis: & audiendo, Christo estis compati. Nunc extremum quoque Domini Iesu clamorem audiimus, quo moriens se Patri commendauit. Post multos enim labores, post fatigationes cõtinas, post durissimas grauisimasq̄ pœnas, post opprobria, conuiciaq̄ varia, post innumera vulnera recepta, post sanguinis deniq̄ sui effusionem, hora qua sibi placuit, aduocat mortem, & clamore valido emittit spiritum. Bene quidem in manus Patris tradit spiritum. Ante enim Christi mortem, in manum inferi recipiebantur omnes animæ, nunc verò per ipsius mortem *Iustorum anime in manu Dei sunt.* Se etenim non solum, sed omnes nos in sua morte viuificatos patri commendat. Sumus enim omnes eius membra, iuxta illud Apostoli: *Omnes vnum estis in Christo Iesu.* Hic igitur in diebus carnis suæ, presens cum clamore valido & lachrymis pro nobis offerens, *exauditus est pro sua reuerentia.* Obserua quod multa terribiliaq̄ Christus legitur passus, nihil ta-

Col. 3

Hebræ. 5.

men terribilius, nihil amarius, nihil quod maiore illi inferret cruciatum, sustinuit, quam mortem. Omnium enim poenarum acerbissima est mors, quam cum omnibus mortalibus, Christo tamen præcipue erat amarissima, propter personæ nobilitatem ac dignitatem. Si enim propter naturalem inclinationem in cæteris mortalibus, quam habet anima ad corpus, difficilis eorundem est separatio, multo erat hæc naturali modo difficilior in Christo atq; poeniosior, ut potè dum talis esset unio soluenda, ubi anima tam digna ab hoc Christi corpore, cui utriq; Diuinitas fuerat singulari coniunctione in unitate suppositi vnita, debebat separari. Accessit præterea vnde Christi mors omnium erat acerbissima, quod solus ipse pro omnibus gustauit mortem: solus mortis acerbiter, distinctimq; singulas eiusdem siue torsiones, siue poenas sensit. Nos enim antequam ad hoc tempus peruenimus, quo anima est egressura, sensibus viribusq; deficiamus: vis quoq; apprehensiva, qua discernere inter poenas deberemus, in nobis tunc desijt. Vide præterea in Christi morte quam singulare fuerit, quod clamans expirauerit. Validus namque hic erat clamor ac potens, atq; (vt dicunt) ad infernum vsque (quod tamen de huius virtute, quã sono, magis debet intelligi) auditus, cælum faciens tremere ac terram: Quare vox hæc clamorosa atq; sonora, miraculosa atq; Christo soli propria fuit, nõ naturalis, reliquisvè morientibus communis. Homo namque alius passionibus longis aterritus, destitutusq; viribus atque morti vicinus, haudquaquam anima egrediente sic posset clamare. Vide etiam quod inclinato tradidit spiritum capite. Neque enim absq; ratione putamus fuisse, quod Iesus inclinauerit caput. Solent enim primo ij caput inclinare, qui onere prægrauati deprimuntur. Hoc modo Christus, quia omnium super se peccata portabat, prægrauatus tanto nostrorum peccatorum onere, atq; mole, caput inclinat. Iterum, quod caput inclinaret, alia fuit ratio. Aded enim fuit pauper, vt quo caput suum reclinaret, non haberet. Proinde caput suum reliquit nobis pendulum, in exemplum testimoniumq; suæ paupertatis. Tertio, vt viam nos doceret humilitatis. In omnibus enim gestibus, signis atq; operibus vitæ suæ, Christus exhibuit humilitatem atq; verecundiam. Quapropter confidenter omnibus nobis dicit: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Scribunt sancti, quod valde congruum verisimileq; videtur, hora eadè qua in Paradiso Adam peccauit, secundum hunc Adam, (hoc est, Christum) expirasse: vt eadem hora, licet multos post annos, qua mors super nos erat inducta, iterum per Christum destrueretur. Quod an verum sit, iudicio aliorum relinquo. Vos filij charissimi lugete super morte Domini nostri Iesu Christi, plangite occisionè agni innocentis. Propter vos enim occisus est, propter vos vulnera doloresq; sustinuit, peccata vestra ei fecerunt laborem. Sanare vos voluit, & de sanguine suo balneum vobis fecit, quo à peccatis vestris omnibus mundaremini, atque sanaremini. Videte quantum illi debeatis. Pensate quantum vos amaauerit. Se ipsum contempsit, vt vos honoraret: semetipsum afflixit, vt vos consolaretur. Dolores & poenas sustinuit, vt à poenis & doloribus vos liberaret: peccata vestra super se accepit, & pro eisdem satisfecit, vt vobis parceret, nec vos puniret. Videte eius misericordiam. In ipsum omnia peccata vestra ceciderunt. Contra ipsum scelera vestra patrata sunt. Ipsi erat punire & castigare peccata vestra. Et tamen propicius nimis erat vobis. Nam peccata vestra non

Mors cui fuerit Christo amarissima.

Clamor Christi morientis quam fuerit validus

Capite inclinato Christum tradidit spiritum propter tres rationes.

Matth. 8.

Matth. 11.
Hora qua Adam peccauit eadem Christum expirasse.

Quantum nos amaauerit Christus.

Misericordiam Christum qui omnia nobis exhibuit.

Q non

non solum non p̄niuit, non solum ijs veniam dedit, sed vt salua etiam iusti-
tia veniam ijs daret, ipse pro vestris peccatis satisfacit. Ipse satisfactio n̄ hanc
grandem, quam audistis, pro vobis patri obtulit. Elete igitur ingrati-
& miseriam vestram. Flete iterum eius erga vos charitatem: quando quidem
tam vilibus, tam indignis, tam ingratis tantam exhibuit charitatem. Vx gra-
uibus illis peccatis, quæ filio Dei intulerunt mortem. Vx sceleribus his, quæ
Christum crucifixerunt & occiderunt. Heu quantus erat morbus noster, cui
nemo poterat mederi, sed pro illius sanatione filium Dei necesse erat occidi.
Plangite igitur cælum & terra, plangite omnes creaturæ. Sed tu homo præ-
cipue plange. Propter te enim Dominus & creator tuus in mortem occubuit.
Vx tibi terra quæ tale homicidium perpetrasti. Vx tuis peccatis ô homo, quæ
Dei filium interfecerunt. Verum simul attēde, si pro tuis peccatis tui ipse quo-
que doles, si damnes errata & gratia tua scelera, mors hæc Christi erit tibi
salutem: & non solum non vx peccatis tuis erit, sed plena etiam miseratio,
plenaq; remissio.

Mors Chri-
sti quibus sit
in salutem.

*Mori vti debeamus mysticè cum Christo: quibusq; dum vini-
mus, moriendum sit.*

Mori cum
Christo
quid sit.

Discere debemus commori Christo. Nisi enim eidem fuerimus com-
mortui, non simul cum eodem regnabimus: Quæris quid sit mori cum
Christo. Mundo te oportet mori, vitijs ac concupiscentijs mori oportet:
amori denique priuato seu proprio, quo te ipsum, non Dei honorem quaeris
aut proximi vtilitatem, debes mori. Moriendum est præterea tibi ipsi, hoc
est, proprio sensui, proprio iudicio, propriae voluntati, vt ab omni proprietate
te exutus, quæ tua sunt non cogites, imo quæ tua sunt nescias, solum Dei volun-
tatem, beneplacitum, honorem atque gloriam quaerens. De te ipso non plus
quam de re quæ non est, sollicitus esse debes, quem Domino Deo relinquere de-
bes. Vna sollicitudo tibi sit, vt Deum habeas amicum atque propicium. Non
ignoras quod is qui mortuus est, non loquitur, non audit, non delectatur, non
interrogat, non desiderat. Hoc igitur modo si mundo fueris mortuus, aut
tibi ipsi fuerit mundus mortuus, de mundo non optas loqui audire vè, nō ob-
lectaris ex illo, nihil habere de illo cupis: quia nihil illum æstimas, quia (vt
dixi) apud te mundus tibi mortuus est. Hoc igitur modo discere mundo, discere
quoque tibi ipsi mori, vt nulla tibi pro te ipso sit sollicitudo singularis, nisi
quæ pro cunctis tibi esse debet, vt saluemur. Omnis namq; cogitatio tua, in
Deum tuum debet esse effusa, illi cōiuncta, & pro illius honore ac beneplacito
zelosa. Nihil in te finas viuere, quod diuino sit honori contrarium. *Non regnet
peccatum (inquit) in vestro mortali corpore.* Vide tamen quia non dicit, non sit
Nemo enim est in quo nihil sit peccati, sed dicit: *Non regnet, hoc est, non im-
peret, vt tu peccato tanquam seruus obedias, peccatumq; tibi dominetur, & a
te pensum iniquæ seruitutis exoptulet.* Secundò discendum est mori dum
viuimus. Iam enim de morte nobis cogitandum est, dum sani sumus. Curan-
dum ne in nobis intueniatur, propter quod mori formidemus. Si enim mori
formidas, te ipsum interroga. Scrutare quid in te sit, quam obrem metuis mo-
ri. Si peccatum amorve rei cuiusvis temporalis, aliud vè quid in causa est que
te mori metuis, illud à te abijcias: fac te liberum à causa huius timoris, & in
hunc

Mortui ho-
minis con-
ditiones cui-
libet habent
eæ quæ.

Mori vti de-
beat homo
mundo & si-
bi ipsi.

Rom. 6.

Mori discen-
dum vt sit
cū viuimus.